UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

21 päivänä heinäkuuta 2016*

Muutoksenhaku — Euroopan unionin tavaramerkki — Asetus (EY) N:o 207/2009 — 76 artiklan 2 kohta — Asetus (EY) N:o 2868/95 — 50 säännön 1 kohdan kolmas alakohta — Kuviomerkki — Aikaisemman tavaramerkin haltijan tekemä väite — Aikaisemman tavaramerkin olemassaoloa, pätevyyttä ja sen suojan laajuutta koskeva näyttö — Myöhässä esitetyn todisteen huomioon ottaminen valituslautakunnassa — Väitteen hylkääminen valituslautakunnassa

Asiassa C-597/14 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 22.12.2014,

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehinään S. Palmero Cabezas ja A. Folliard-Monguiral,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Xavier Grau Ferrer, kotipaikka Caldes de Montbui (Espanja),

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Juan Cándido Rubio Ferrer ja

Alberto Rubio Ferrer,

kotipaikka Xeraco (Espanja),

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta, sekä tuomarit J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund, S. Rodin (esittelevä tuomari) ja E. Regan,

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 21.10.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

kuultuaan julkisasiamiehen 13.1.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) vaatii, että unionin tuomioistuin kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 24.10.2014 antaman tuomion Grau Ferrer v. SMHV – Rubio Ferrer (Bugui va) (T-543/12, ei julkaistu, EU:T:2014:911; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla se kumosi EUIPO:n neljännen valituslautakunnan 11.10.2012 tekemän päätöksen (yhdistetyt asiat R 274/2011-4 ja R 520/2011-4), joka liittyy yhtäältä Xavier Grau Ferrerin ja toisaalta Juan Cándido Rubio Ferrerin ja Alberto Rubio Ferrerin väliseen väitemenettelyyn (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus (EY) N:o 207/2009

2 Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) kodifioitiin Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1).

3 Asetuksen N:o 207/2009 15 artiklan, jonka otsikko on ”EU-tavaramerkin käyttäminen”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos EU-tavaramerkin haltija ei viiden vuoden kuluessa rekisteröinnistä ole ottanut unionissa tavaramerkkiä tosiasialliseen käyttöön tavaroissa tai palveluissa, joita varten se on rekisteröity, tai jos tällainen käyttö on ollut viisi vuotta yhtäjaksoisesti keskeytyneenä eikä käyttämättä jättämiseen ole pätevää syytä, EU-tavaramerkkiin sovelletaan tässä asetuksessa säädettyjä seuraamuksia.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua käyttöä on myös seuraava:

a) EU-tavaramerkin käyttö muodossa, joka poikkeaa sen rekisteröidystä muodosta ainoastaan sellaisilta osin, että poikkeaminen ei vaikuta tavaramerkin erottamiskykyyn;

– –”

4 Tämän asetuksen 41 artiklan 3 kohdassa, joka koskee väitteen tekemistä EU-tavaramerkin rekisteröintiä vastaan, säädetään seuraavaa:

”Väite on tehtävä kirjallisesti ja se on perusteltava. – – Väitteen tekijä voi viraston asettamassa määräajassa esittää väitteensä tueksi seikkoja, todisteita ja huomautuksia.”

5 Mainitun asetuksen 76 artiklan, jonka otsikko on ”Tosiseikkojen tutkiminen viran puolesta”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Virasto voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin osapuolet eivät ole vedonneet tai joita ne eivät ole esittäneet ajoissa.”

Täytäntöönpanoasetus

6 Asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL 1995, L 303, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1041/2005 (EUVL 2005, L 172, s. 4; jäljempänä täytäntöönpanoasetus), 15 säännön, jonka otsikko on ”Väiteilmoitus”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Väiteilmoituksessa on oltava

– –

b) selkeä yksilöinti aikaisemmasta tavaramerkistä tai aikaisemmasta oikeudesta, johon väite perustuu:
   i) jos väite perustuu aikaisempaan tavaramerkkiin asetuksen [N:o 40/94] 8 artiklan 2 kohdan a tai b alakohdassa[, jonka sanamuoto on sama kuin asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdan sanamuoto] tarkoitetulla tavalla tai jos väite perustuu asetuksen [N:o 40/94] 8 artiklan 3 kohtaan[, jonka sanamuoto on sama kuin asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 3 kohdan sanamuoto], maininta aikaisemman tavaramerkin hakemusnumerosta tai rekisterinumerosta, maininta siitä onko aikaisempi merkki rekisteröity tai rekisteröintihakemus sekä maininta jäsenvaltioista, tarvittaessa mukaan luettuina Benelux-maat, joissa tai joita varten aikaisempi tavaramerkki on suojattu, tai tarvittaessa maininta siitä, että se on EU-tavaramerkki;

– –

e) aikaisemman tavaramerkin kuvaus sellaisena kuin se on rekisteröity tai hakemuksessa; jos aikaisempi tavaramerkki on värillinen, kuvauksen on oltava värillinen;

– –”

7 Täytäntöönpanoasetuksen 19 säännössä, jonka otsikko on ”Väitteen toteennäyttö”, säädetään seuraavaa:

”1. Virasto antaa väitteentekijälle tilaisuuden esittää seikkoja, todisteita ja perusteluja väitteensä tueksi tai täydentää kaikkia 15 säännön 3 kohdan mukaisesti toimitettuja seikkoja, todisteita ja perusteluita viraston asettamassa määräajassa, joka on vähintään kaksi kuukautta siitä päivästä, jona väitemenettelyn 18 säännön 1 kohdan mukaan katsotaan alkavan.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa väitteentekijän on esitettävä myös todisteet aikaisemman merkkinsä tai aikaisemman oikeutensa olemassaolosta ja voimassaolosta sekä sen antaman suojan laajuudesta ja osoitettava, että hänellä on oikeus tehdä väite. Väitteentekijän on erityisesti esitettävä seuraavat todisteet:

a) jos väite perustuu aikaisempaan merkkiin, joka ei ole EU-tavaramerkki, todisteet aikaisemman merkin rekisteröinnistä tai hakemisesta toimittamalla

– –
   ii) sellaisen tavaramerkin osalta, joka on rekisteröity, jäljennös asiaa koskevasta rekisteröintitodistuksesta ja tapauksesta riippuen viimeisimmästä uudistamistodistuksesta, joka osoittaa tavaramerkin suoja-ajan olevan pidempi kuin 1 kohdassa tarkoitettu määräaika ja mahdolliset suoja-ajan pidennykset, tai muut vastaavat asiakirjat, jotka ovat peräisin tavaramerkin rekisteröineeltä hallintoviranomaiselta;

– –”

8 Tämän asetuksen 20 säännön, jonka otsikko on ”Väitteen tutkiminen”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos väitteentekijä ei ole ennen 19 säännön 1 kohdassa tarkoitetun määräajan umpeutumista esittänyt todisteita aikaisemmasta merkistään tai aikaisemmasta oikeudestaan, sen voimassaolosta ja sen antaman suojan laajuudesta sekä oikeudestaan tehdä väite, väite hylätään perusteettomana.”

9 Mainitun asetuksen 50 säännön 1 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Kun valitus kohdistuu väiteosaston tekemään päätökseen, valituslautakunta rajaa valituksen tutkimisen niihin tosiseikkoihin ja todisteisiin, jotka on esitetty väiteosaston asetuksen ja näiden sääntöjen mukaisesti asettamassa määräajassa, ellei valituslautakunta katso, että olisi otettava huomioon uusia tai täydentäviä tosiseikkoja ja todisteita asetuksen [N:o 40/94] 74 artiklan 2 kohdan[, jonka sanamuoto on sama kuin asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan sanamuoto,] mukaisesti.”

Asian tausta

10 Unionin yleinen tuomioistuin tiivisti asian taustan seuraavasti:

”1 Väliintulijat Juan Cándido Rubio Ferrer ja Alberto Rubio Ferrer tekivät 23.10.2008 unionin tavaramerkin rekisteröintihakemuksen [EUIPO:lle] asetuksen [N:o 40/94, joka on kodifioitu asetuksella N:o 207/2009] nojalla.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on seuraava kuviomerkki: – –

3 Tavarat ja palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 31, 35 ja 39 – –.

– –

5 10.8.2009 – – Grau Ferrer teki asetuksen N:o 207/2009 41 artiklan nojalla väitteen edellä 3 kohdassa mainittuja tavaroita ja palveluja varten haetun EU-kuviomerkin rekisteröintiä vastaan.

Väite perustui seuraaviin aikaisempiin kuviomerkkeihin:

— espanjalainen kuviomerkki nro 2600724, jota haettiin 8.6.2004 ja joka rekisteröitiin 22.11.2004 kaikkia luokkaan 31 kuuluvia tavaroita varten:

– –

— jäljempänä esitetty EU-tavaramerkki nro 2087534, jota haettiin 14.2.2001 ja joka rekisteröitiin 14.6.2002 seuraaviin luokkiin kuuluvia tavaroita ja palveluja varten:

  — luokka 31: – –;

  — luokka 32: – –;

  — luokka 39: – –.

– –

8 [EUIPO:n] väiteosasto hyväksyi väitteen osittain 21.12.2010. Yhtäältä se katsoi, ettei [Grau Ferrer] ollut toimittanut asetetussa määräajassa asiakirjaa, jossa esitetään aikaisempi espanjalainen kuviomerkki sellaisena, kuin se on rekisteröity – –. Näin ollen se hylkäsi aikaisempaan espanjalaiseen kuviomerkkiin perustuvan väitteen sillä perusteella, ettei sen olemassaoloa ja pätevyyttä ollut osoitettu riittävällä tavalla asetetussa määräajassa. Toisaalta se hyväksyi aikaisempaan EU-tavaramerkkiin – – perustuvan väitteen. Se nimittäin totesi ensiksi, että aikaisemman EU-tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä oli esitetty näyttö – –.

9 [Xavier Grau Ferrer] teki 10.2.2011 valituksen (R 520/2011-4) ja väliintulijat [Juan Cándido Rubio Ferrer ja Alberto Rubio Ferrer] tekivät puolestaan 14.2.2011 valituksen (R 274/2011-4) väiteosaston päätöksestä [EUIPO:ssa] asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan nojalla.

10 [EUIPO:n] neljäs valituslautakunta hyväksyi 11.10.2012 tekemällään päätöksellä – – valituksen asiassa R 274/2011-4 ja hylkäsi valituksen asiassa R 520/2011-4. Se yhtäältä vahvisti väiteosaston päätöksen, jonka mukaan aikaisemman espanjalaisen kuviomerkin olemassaolosta ei ollut esitetty näyttöä. Toisaalta esitetyt todisteet eivät sen mukaan osoittaneet riittävällä tavalla aikaisemman EU-tavaramerkin tosiasiallista käyttöä merkityksellisellä ajanjaksolla siinä muodossa, jossa se oli rekisteröity tai muodossa, joka ei ole muuttanut sen erottamiskykyä, jollekin niistä tavaroista, joita varten se on rekisteröity. Näin ollen valituslautakunta kumosi väiteosaston 21.12.2010 tekemän päätöksen ja hylkäsi väitteen kokonaisuudessaan.”

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

11 Grau Ferrer nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 18.12.2012 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen (asia T-543/12), jossa vaadittiin kumoamaan riidanalainen päätös.

12 Grau Ferrer vetosi kanteensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen liittyi asetuksen N:o 207/2009 75 artiklan ja 76 artiklan 2 kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen 50 säännön rikkomiseen, toinen Grau Ferrerin 14.6.2002 rekisteröidyn aikaisemman EU-kuviomerkin (jäljempänä aikaisempi tavaramerkki) tosiasialliseen käyttöön ja kolmas sekaannusvaaraan yhtäältä aikaisemman tavaramerkin ja aikaisemman espanjalaisen kuviomerkin ja toisaalta EU-kuviomerkin, jonka rekisteröintiä Juan Cándido Rubio Ferrer ja Alberto Rubio Ferrer ovat hakeneet, välillä.

13 Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi kumoamiskanteen ja totesi valituksenalaisen tuomion 48 kohdassa, että EUIPO:n valituslautakunta oli jättänyt käyttämättä harkintavaltaansa eikä ollut perustellut kieltäytymistään ottaa huomioon aikaisempi espanjalainen tavaramerkki, ja valituksenalaisen tuomion 86 ja 87 kohdassa, että valituslautakunnalle toimitetut asiakirjat sisälsivät merkin, joka erosi aikaisemmasta tavaramerkistä vain vähän, minkä vuoksi nämä asiakirjat osoittivat aikaisemman tavaramerkin tosiasiallisen käytön.

14 Unionin yleinen tuomioistuin totesi, että muut kanneperusteet, joihin Grau Ferrer on vedonnut, ovat tehottomia tai perusteettomia.

15 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin kumosi riidanalaisen päätöksen.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

16 EUIPO vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion ja ratkaisee itse asian tai palauttaa sen unionin yleiseen tuomioistuimeen, ja

— velvoittaa Grau Ferrerin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Menettelyn muut osapuolet eivät esittäneet kirjelmiä unionin tuomioistuimelle.

Valituksen tarkastelu

18 EUIPO esittää valituksensa tueksi kolme valitusperustetta, joista ensimmäinen liittyy asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan, toinen täytäntöönpanoasetuksen 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan ja kolmas asetuksen N:o 207/2009 15 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan a alakohdan rikkomiseen.

Toinen valitusperuste

19 EUIPO väittää toisessa valitusperusteessaan, jota on tarkasteltava ensiksi, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 45–48 kohdassa oikeudellisen virheen todetessaan, että valituslautakunnalla on täytäntöönpanoasetuksen 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan ja asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan perusteella harkintavaltaa ”riippumatta siitä, onko myöhässä esitetty todiste täydentävä vai ei” ja näin ollen myös ”uusien” todisteiden osalta.

20 Unionin yleinen tuomioistuin korosti valituksenalaisen tuomion 45 kohdassa, ettei unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä, joka koskee valituslautakunnan harkintavaltaa ja myöhässä esitettyjen todisteiden huomioon ottamisen perusteita, tehdä eroa uusien todisteiden ja täydentävien perusteiden välillä, ja hylkäsi näin ollen tuomionsa 46 kohdassa argumentin, jonka mukaan valituslautakunnalla ei ollut perusteita ottaa huomioon Grau Ferrerin esittämiä todisteta, koska nämä seikat olivat uusia.

21 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 48 kohdassa, että valituslautakunnalla on harkintavaltaa ja velvollisuus perustella kieltäytymisensä ilman, että sen pitäisi erotella ”uudet” todisteet ”täydentävistä” todisteista.

22 EUIPO väittää, etteivät harkintavalta ja perusteluvelvollisuus koske uusia todisteita. Se vetoaa argumenttinsa tueksi 3.10.2013 annetun tuomion Rintisch v. SMHV (C-120/12 P, EU:C:2013:638), 3.10.2013 annetun tuomion Rintisch v. SMHV (C-121/12 P, EU:C:2013:639) ja 3.10.2013 annetun tuomion Rintisch v. SMHV (C-122/12 P, EU:C:2013:628) eri kieliversioiden välisiin eroihin. EUIPO:n mukaan asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 2 kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen 20 säännön 1 kohdan perusteella väite hylätään tutkimatta asiasisältöä, jos väiteosastolle ei esitetä tarvittavia todisteita. Olisi siis mahdotonta antaa uusi mahdollisuus tehdä väite valituslautakunnan tasolla.

23 Täytäntöönpanoasetuksen 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan sanamuodosta on huomattava, että sen ranskankielinen versio eroaa olennaiselta osin espanjan-, saksan- ja englanninkielisestä versiosta. Kun nimittäin näissä viimeksi mainituissa versioissa säädetään, että valituslautakunta voi ottaa huomioon vain lisä- tai täydentäviä tosiseikkoja ja todisteita, ranskankielisessä versiossa luokitellaan nämä samat tosiseikat ja todisteet ”uusiksi tai täydentäviksi”.

24 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeussääntöjä on tulkittava ja sovellettava yhtenäisesti ottaen huomioon kaikilla unionin kielillä laaditut versiot. Unionin oikeuden säädöksen erikielisten versioiden poiketessa toisistaan kyseessä olevaa säännöstä on tulkittava sen lainsäädännön systematiikan ja tavoitteen mukaan, jonka osa säännös on (ks. vastaavasti muun muassa tuomio 15.11.2012, Kurcums Metal, C-558/11, EU:C:2012:721, 48 kohta ja tuomio 9.4.2014, GSV, C-74/13, EU:C:2014:243, 27 kohta).

25 Tästä on huomattava, että asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdassa, joka on täytäntöönpanoasetuksen 50 säännön oikeudellinen perusta, säädetään, että virasto voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin osapuolet eivät ole vedonneet tai joita ne eivät ole esittäneet ajoissa.

26 Unionin tuomioistuin on todennut, että kun kyseisen tavaramerkin käytöstä ei ole esitetty mitään todistetta viraston asettamassa määräajassa, sen on hylättävä väite viran puolesta. Sitä vastoin kun todisteet on toimitettu viraston asettamassa määräajassa, täydentävien todisteiden toimittaminen on edelleen mahdollista (ks. vastaavasti tuomio 18.7.2013, New Yorker SHK Jeans v. SMHV, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 28 ja 30 kohta).

27 Kuten julkisasiamies korosti ratkaisuehdotuksensa 55 ja 57 kohdassa, samaa tulkintaa asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdasta on puollettava tavaramerkin olemassaoloa, pätevyyttä ja suojan laajuutta koskevien todisteiden osalta, koska mainittu säännös sisältää säännön, jolla on horisontaalinen rooli mainitun asetuksen järjestelmässä, sillä sitä sovelletaan riippumatta kyseisen menettelyn luonteesta. Tästä seuraa, ettei täytäntöönpanoasetuksen 50 sääntöä voida tulkita siten, että siinä laajennetaan valituslautakuntien harkintavaltaa uusien todisteiden osalta.

28 On todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen valituksenalaisen tuomion 45, 46 ja 48 kohdassa todetessaan, ettei valituslautakunta ollut käyttänyt sillä olevaa harkintavaltaa päättäessään, onko uudet todisteet otettava huomioon vai ei.

29 On kuitenkin huomattava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että vaikka unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelut olisivat joltain osin unionin oikeuden vastaisia, valitus on hylättävä, jos tuomiolauselman tueksi on esitetty sellaisia muita perusteluita, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu (ks. mm. tuomio 15.12.1994, Finsider v. komissio, C-320/92 P, EU:C:1994:414, 37 kohta; tuomio 16.12.1999, CES/E, C-150/98 P, EU:C:1999:616, 17 kohta ja tuomio 13.7.2000, Salzgitter v. komissio, C-210/98 P, EU:C:2000:397, 58 kohta).

30 Esillä olevassa asiassa tilanne on näin. Unionin yleinen tuomioistuin ei nimittäin ottanut huomioon pelkästään kyseessä olevaa perustelua vaan tukeutui lisäksi siihen, että valituslautakunta oli hylännyt kyseisen todisteen tutkimatta, voitiinko sitä pitää ”täydentävänä”. Koska valituslautakunta ei tehnyt tällaista tutkintaa, se todella rikkoi asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohtaa, kuten unionin yleinen tuomioistuin on todennut.

31 Koska muut EUIPO:n valituksensa tueksi esittämät perusteet eivät siis voi johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen, valitus on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

32 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 137 artiklan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan nojalla, ratkaisu oikeudenkäyntikuluista annetaan tuomiossa tai määräyksessä, jolla asia lopullisesti ratkaistaan. Koska muut osapuolet eivät ole esittäneet kirjelmiä unionin tuomioistuimelle, on määrättävä, että EUIPO vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Euroopan teollisoikeuksien virasto (EUIPO) vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset